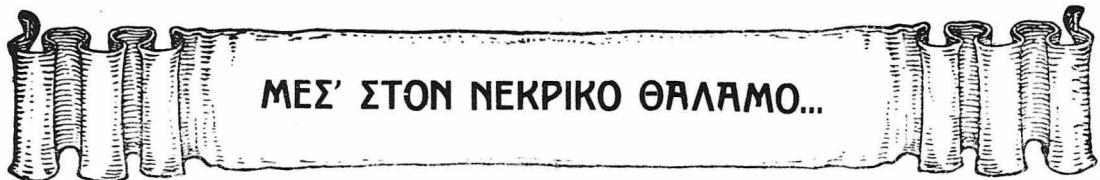

ΕΚΔΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΛΕΟΝΤΟΣ ΔΑΦΑΖ

ΜΕΣ' ΣΤΟΝ ΝΕΚΡΙΚΟ ΘΑΛΑΜΟ...

— "Ω! μονάχος δό γιατρός τοῦ φρενοκομείου, τὴν προσέξατε ἐκεῖνη τὴν τρελλή; Προσέξατε τὴν λαγωνισμένη τῆς ἀνάσα καὶ τὰ ἔντρομα μάτια της, τὸ κορμό της τὸ λαγωμένο πόδι τὸ πλάι, σαν τὰ δέντρα ποὺ τὰ κυττάρια τὸ δέρας; Σοράντα χούνια τῶρα εἰνες κλεισμένη σ' αὐτὴ τὴν κλινική; Ἐδώ μεσός θύ πεθάνη; Ἀκολούθηστε με... Ιωσής μπαρόσεσται νά ιδούνται καύτερα τὸ γνωστόν της πρόσωπο. Εἶναι ἔτεινον ποὺ ποτὲ δὲν κυττάρει πάσο, ποὺ ποτὲ δὲν γνωρίζει νά ιδῃ τὶ γίνεται γύρω της. Τὸ ὄνομά της έχει κάτι τὸ παλαιότατο καὶ φωματικό: Τὴν λένε Λαυρεντία. Ἐπάντη εἴκουσι τεσσάρων χρονῶν. Οι γονεῖς της είχαν πειθάνει καὶ ζύδονταν σὲ μια σείση της, τὴν μαρροχίαν. Β.... μᾶς γηραντικήν καὶ ἀλάσσοντική, ποὺ τὴν κραυγαστούσαν κλεισμένη κοντά της, όταν έγινε τὸ τρομερὸν περιστατικό, ποὺ θύ σᾶς διηγήθη.

Ο γιατρός ἐσώπαιε λίγο καὶ νότερα ἔξακολούθηστο:

— Η Λαυρεντία ήταν δύοφρη καὶ είχε ἀριστοχροτατοῦ νύφη. Ἀπό τὸν πόργο τῆς θείας της δένησε, παρὰ μόνον για νά κάνῃ μερικούς κρυψούς περιπάτους σ' ἔναν πάλιο καὶ ἐγκαταλελευμένο πήρτο. Εἶναι ἄλιμη, οὐ τεσσερες—πέντε φορές τὸν χρόνο. τὶς μεγάλες γιορτές, πήγαινε ὡς τὸ κοντινό χωρού, πάντοτε διώς την συνοδεύμενή ἀπό τὴν θεία της. Η γηραντική μαρροχία—ποὺ ήταν κι' αὐτή δύοφρη στὴν νεότητά της—φροτωμένη μὲ περιθέρωμα, βραχιόλια καὶ δαχτυλίδια. Επάντη μαζύ της τὴν Λαυρεντία σ' ἓνα μικρὸν ἀμάξειν, ποὺ τέρσερε ἐνός ἀλογο, καὶ πήγαιναν στὴν ἐκκλησία. Ἐκεῖ έμενεν πάντοτε ὥστε τὸ τέλος τῆς λειτουργίας, ἀκούγοντας ἔνα ξεκοινωνισμένο ἀρμόνιο, ποὺ τόπταζε ἔνας γέρος πατάς.

Υστέρα έκαναν ἔνα μικρὸν γύρο στὸν χωριό, η μαρροχία πουνδέντικες μὲ μερικούς γνώμονες της καὶ τὴν ἀπογεννατικήν πάλι στὶς ψηφίες καὶ ἀδειανές κάμαρες μὲ τοὺς σκοτεινοὺς καὶ μελαγχολικοὺς τοίχους τοῦ πόργου.

Η γηραντική ήταν σὲ ἔπατο χρόνα λιωσή. Στὴν οικογένειά της, ἡ μαρροχία ήταν σύνια μαρροχίας. "Οταν διώσις θά πέθανες ἡ θεία της, τί χωρίς την Λαυρεντία, χωρίς τὰ νεύτα της, τί χωρίς τὴν δύοφρα της, ποὺ θά συνιναντούσαντο;"

Η θεία της είχε ἔγγονα, τὰ δόπια θύ τὴν κληρονομούσαν, μολονότι τώρα καὶ ἡ τοιχογνωσία της τὴν ἔκαναν νά μην τὰ σέλι κοντά της...

Η Λαυρεντία ήταν μάλιστα φωματική. Διάβαζε, σημειώνει τὶς σκέψεις καὶ τὰ αἰσθήματά της, σ' ἓνα τεράδιο, ἐρεύμασε... Σκεψήθηκε τὸν πόργο, διότι ζούσε φύλακασμένη, μακρύά ἀπ' τὴν πολυτεία σκεψήθηκε τὸν πόργον καὶ τὸ θεῖον, τὸ έδασσαν τὴν παθενεική ψυχὴ τῆς νέας αὐτῆς καὶ θά καταλάβεται καὶ τὸ χαρακτήρα της.

Η θεία της, ἔξακολούθηστο διατρόπος, πέθανε δυτεροφάτερα ἀπό μερικὰ χρόνια. Ἐτών δύδησε χρόνων. Πέθανε, ὅχι ἀπό φυσικὸ δάνατο, ἀλλ' ἀπό κάποιο ἀπόδοτο περιστατικό. Μία πρόστιχη ὑπηρέτρια τῆς—ἡ μόνη ποὺ είχε καταρράσθη νά κραυγάτη κοντά της—τῆς μιλήσης μια μέρα ἀσχημά. Η γηραντική μαρροχία, ἔξαλλη ἀπό τὸν θυμό, ἀρράξεις ἔνα φτυτέρινο για νά της τὸ πετάξει στὰ μούτρα. 'Αλλά, μὲ τὴν κίνηση ποὺ ἔκανε, μπλέχτηκε τὸ πόδι της στὴν φουστά της, παρατάτησε, ἔπειτα καύτησε τὸ μέτωπο. Τὸ χεύτημα ήταν θανάσιμο καὶ ἔμεινε στὸν τόπο!

Ἐνθύδη μετά τὸ θάνατο της ἔχειρεισθηκε ν' ἀναζητηθοῦν οἱ κληρονόμοι της, τὸ ἔγγονα της. Βούλονταν στὴν Τύνιδα, διότι καλύπειον κάπιο χτήνα, καὶ διαμολωγόραφός ἀνέλαβε νά τοὺς ειδοποιήσῃ. Ἐντωμεταξύ, ὑστόσο, ἔρετε νά ταφῇ ἡ νεκρή.

Στὸ βάθος τοῦ πάκυνού ὑπήρχε ἔνα οἰκογενειακό κενοτάφιο, μὲ πατέλια καὶ χοντρόφορα δέντρα γύρω καὶ μὲ μια ἐκκλησιώδη, ποὺ ή μακρή μπροστίενη καμπάνα της ἐσήμαινε μόνη της διτάν φυσικές...

* * *

Η γηραντική ήταν πειά κλεισμένη στὸ φέρετρο της. Τὴν είχαν στολίσει, κατά τὴν ορητή ἀπειδημή της, μὲ διλα τὸ κοσμήματά της. Τὴν ἀλλή μέρα τὸ πρωὶ θύ σᾶς διτάν στὸ κενοτάφιο. Μόνη μὲ τὴν νεκρή ἔμενε ἡ Λαυρεντία. Η υπηρέτρια καὶ διατρόπος κομμόντουσαν.

"Εξαφανα, λίγο ποὶν ἀπὸ τὴν αὐγή, στὸν πύργο, τὸν βιθυνέμενό σε μιὰ αἰτόλητη σιωτή, αντίχηρος μὲ κραυγή, μὲ φοβερή κραυγή τούρων; φοίνις, συμφορᾶς. Στὸ ἄκουσμα της ξύντησαν ειδίκες οἱ ἵπποτες καὶ ἔτρεσαν νά ιδούνται τὶ σινέβανε.

Ελάν τότε κάτι τὸ φοβερό, τὸ τρομακτικό :

Μέσα στὸν νεκρικὸν θάλαμο, σκηνέντη πρὸς τὸ ἐμπρός, μὲ τὰ μαλλιά χιμένα στὸν δύμους της, μὲ τὰ μάτια πεταγμένα ἔξω ἀπό τὶς κόγχες, η Λαυρεντία, ἀνάμεσα στὶς νεκρικὲς λαπτάδες καὶ τὰ πατημένα λοιπούδια, θυντήσαντα μὲ δῆλη της τὸ δύναμι τὸ φέρετρο, τὸ τρομακτικόν σηπτίσιον της, θυντήσαντα μὲ τοὺς πάροις ποὺ στολίζονται τῷ φοβερῷ πόργῳ της...

Οι δινὸι ἑπτάτεροι στὴν ἀρχή πειναντούσαν μὲ τοὺς πάροις καὶ φροντίσαντα : Τέλος, ὁ κηρύκης πῆρε δάσκαλον καὶ ἐπίλησε. Καὶ τότε εἰδεῖ κατέπιε τὸν φάρκο στην πιθή :

Κάτι καταπληκτικό, σταν σκεψθῆ κανείς, διτὸ ἔκανε αὐτὸν ἔνας ἀνθρώπος σὰν τὴν Λαυρεντία, ἀλλὰ καὶ διὰ ἐντελῶς ἀνεψιγάγητος φύση καὶ σχεδόντας... Ήταν διάβολος, κανεῖς διάβολος τοὺς τοῖς σκέψεις καὶ τὰ αἰσθήματα, ποὺ τὴν θεία της, θύνει τὸν πόργον τοὺς τοῖς σκέψεις καὶ τὰ αἰσθήματα, ποὺ τὴν διηγήσαν στὴν πορτανή αὐτῆς : 'Αλλά, ἀπόστρετε καύτερε :

* * *

Καὶ μὲ γιατρός, μὲ μια φωνή ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ τὴν σηργάντη, ἀποτελείσαντο τὴν τρομακτικὴ δημητρίον :

— "Η Λαυρεντία, μόλις πέθανε ἡ θεία της, κατελήφθη ἀπό ἔνας ἀνθρώπος σὰν τὴν Λαυρεντία, ἀλλὰ καὶ διὰ ἐντελῶς ἀνεψιγάγητος, διτὸν λάβη κανεῖς διάβολος τοὺς τοῖς σκέψεις καὶ τὰ αἰσθήματα, ποὺ τὴν διηγήσαν στὴν πορτανή της, θύνει τὸν πόργον μόνη πούτσα τοῦ δάνατος, μὰ φρίκη ποὺ τὴν ἔτρεινται, ποὺ τὴν νίκηται καὶ διάβολος τοῦ δάνατος, μὰ φρίκη ποὺ τὸν ισχυρίζει, ποὺ τὸν καθήρων καὶ τοὺς κινδύνους τῆς πράξεως της.

Στὴ σκέψη, διτὶ αὐτῆς δῆληνε φτωχή, πεταμένη στὸν δρόμους, ἐνώ περιστατεῖσα θεία της πέπιε μαζύ της, στὰ σόκτα τοῦ τάφου, μὰ ὀλόληρη περιουσία κοσμημάτων, ποὺ δὲ διὰ τῆς χρονίμενων σὲ τίτοτε, ἐξηγερθῆ.

....Ολοι είχαν ἀποκομηθεὶ στὸν πόργο. Σὲ λίγες διῆς θά ξηνέροντε. Τρεμάντη, ἀλλ' ἀποσαπιέντη, η Λαυρεντία θύνει τὸ φέρετρο. Ή καρδιά της μόλις κτυπούσε. Τὰ χέρια της αἰμάτωνταν καθὼς ἀποστούσε τὰ κοσμήματα ἀπό τὴν νεκρὴ τεία της. Καρρότες, βραχιόλια, συνολιάριστα, ἀλασσοίδες διαμαντοζόλητες, δαχτυλίδια, διάβολοι τὰ είχαν τὴν πορτανή της, θύνει τὸν πόργον μὰ βέρα.

* * *

Αὐτῆς τὴν στιγμή κάποιο ἔτπατο ἔτριξε δίχως ἄπλωτο, κάποια γάτα πήδησε στὸν κάμαρο, διότι καὶ ἡ αἰακοφία τοῦ πτώματος νὰ δινοκλεψε τὸ βγάλσιμο τῆς βέρας... Κανεῖς δὲν έξει τὶ συνέβη ἀκριδώδες. Πάντως, η Λαυρεντία κατελήφθη ἀπό ἔναν τρελλὸν τόρμο, θύλησε τὸν πόργον τοῦ φέρετρου. Ετεσε βαριοὶ καὶ μάγγωσε τὴν ἄκρη τῆς φουστά της. Η Λαυρεντία αἰσθάνθηκε, διτὶ ήταν αἰματωτὴ τῆς νερούς! Καὶ τότε στὴν ἀπόγνωσι της, στὸν πανικό της, ἔβγαλε τὴν πορειὴν ἔκεινη κραυγὴ ποὺ ξύντησε τὸν πόργον της.

Κατατρομαγμένη η Λαυρεντία, μὴ τολμῶντα πειά νὰ γιρίσῃ καὶ νὰ κυττάσῃ πίσω, νομίζοντας διτὶ ή νεκρή είχε τὸ σκέπτασμα στὰ πάτημα, ή αποκατεῖσα τὸν πόργον της. Καὶ τότε τὸ σκέπτασμα τοῦ φέρετρου ἔτεσε βαριοὶ καὶ μάγγωσε τὴν ἄκρη τῆς φουστά της. Η Λαυρεντία αἰσθάνθηκε, διτὶ ήταν αἰματωτὴ τῆς νερούς! Καὶ τότε στὴν ἀπόγνωσι της, στὸν πανικό της, ἔβγαλε τὴν πορειὴν ἔκεινη κραυγὴ ποὺ ξύντησε τὸν πόργον της.

Ἐστορίασε λοιπὸν πεισμένη στὸ πάτημα, ή ἄπηγνη νέα, ἀνάμεσα στὰ πάτημα λουλούδια καὶ στὸ χλωμὸν φῶς τῶν νεκρικῶν κεφιῶν. 'Ο τρόμος της, ή ἀγνωσία της, μὲ φρίκη της διτάν πόργος—έτοις ἐνόμιζε—ποὺ είχε ἀρτάξει τὴν φουστά της.

Ἐστορίασε λοιπὸν πεισμένη στὸ πάτημα, ή ἄπηγνη νέα, στὶς αὐλές της κλινικῆς,

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΔΙΟ ΕΝΟΣ ΑΓΓΔΟΥ ΠΕΡΙΗΓΗΤΟΥ

ΤΟΥ Κόμητος ΓΚΙΟΥΖΕΠΕ ΠΕΚΚΙΟ

Η ΕΛΛΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΑΡ ΤΟΥ 1825

Πρέδες την Τρίπολιν. Ή υπόδεχη τού στρατηγού Ρός. Ο γενναίος φρεύραρχος Ξύδης. Στό σπίτι τού υπουργού των Έσω-τερικών. Η κατάστασις της Τριπόλεως. Τὰ ἐρείπια τού Σεργαϊού. Η ἀγριέτητες τού πολέμου. Μιά ἀνατριχιαστική τραγωδία. Ο φανατικός Τούρκος που σφάζει ἔλη του την σίσυγενεια. Η τρομαγμένη υπηρέτρια. Στήν χαρβευνακοποθηκη. Μέσα στις φλέγες. Το τουρκικά νεκροταφεία. Ο πληθυσμός της Τριπόλεως. Η φτηνεια. Μέ χίλια δολλαρία ἔνα σπίτι!... Τὰ μαργαριτάρια που πουλιούνται σάν.... στραγάλια!..., κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΠΕΙΤΑ ἀπό τὸ φαγητό, σηκώσαμε τὶς γεμάτες κρασί κούπες μας καὶ εὐχητράψαμε ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἐλλάδος. Μᾶς ἐστρωσαν ἔπειτα κατάχωμα χράμα καὶ τάπτες καὶ κοινηθήκαμε, ἄροῦ προηγουμένως ἔσωνταν τὰ χέρια μας. Νερὸς καὶ ἀιτή τη φορά μᾶς ἔχοντες ἡ ίδια πεντάμορφη Ἀργείτεσσα.

Σηκωθήκαμε τὸ ποών, πάντας ἀκμά βγῆ δὴ μιος. Γέρων ἡ φύσις, η ἔγγονοιστη γὰ τὶς ἀνθρώπινες μέρεις καὶ δυστήξεις, γελούσε πρόσχαρτο. Το ποιλά κελαδούσαν στά δέντρα...

Χαρετήσαμε τὸ περίθανο φρουροῦ τοῦ "Αργον", που ὑψώναστο στὴν κορυφὴ ἐνὸς βυνοῦ, τὸ πολεμόχρονο καὶ ἀματοποιούμενο, καὶ ἔπειτα καβαλλιζήσαμε στ' ἄλογά μας καὶ ἔσωντας γὰ τὴν Τρίπολι.

Ἐπὶ ἐνέργειας προχωρούσσαμε ἀνάμεσα στὴν οἴημα βονίνα καὶ κάμπτοντας. Καμάρας ζῶν γύρω. Ο πόλεμος τάξει σημάζει δλα... .

Κοντά τὸ δευτέριο φτάσαμε ἔξω ἀπ' τὴν Τρίπολι. Φαντασθήτε δὲ τὴν ἐπιτάξην μας, πάντας μιθος τῆς πόλεως τῆς πόλεως ἔνα πλήνος καθόμενον, πολλὰ παλληράρια στὴν γραμμή, καὶ, τέλος, ἔναν καβαλλάρην ναρέταν πρὸς τὸ μέρος μας, πάντας σ' ἔνα τοιχίκα πολιούσσεν ἄλογο.

Ο καβαλλάρης αὐτὸς φροντίζει χρονοσκέπτην φρεύριο, τοιχορικό σωμάτιο, χρονοποιεῖται ὑπὲρ.

Εἶμαστε κατάπληκτοι, μα ἡ κατάπληξις μας αἰτή δὲν κράπτει πολὺ. Μᾶς ἔξηγησαν πώς δύο αὐτὸς τὸ πλήνος τοῦ λαοῦ καὶ τῶν παλληραριῶν είχε βγει ἀπὸ τὴν Τρίπολι για νὰ ὑπερβῇ τὴν στρατηγὸν Ρός, μαζὶ μὲ τὸν ὄπιον εἰκάσια ἔσκινην τὸ Νάπολι.

Πρώτος μᾶς ἀπῆσαν καὶ μᾶς χωρέτησε ὁ πολυτελῶς ὑγμένος καβαλλάρης. Ήταν ὁ φρουρωχὸς τῆς Τριπόλεως, συνταγματάρχης Ξύδης, ἀδελφὸς τοῦ στρατηγοῦ Ξύδη, που συστήθη στὶς 19 'Απριλίου.

Ο συνταγματάρχης Ξύδης, μᾶλις ἔφτασε σ' ἀπόστασιν τῷριν—τεσσάρων βημάτων, ἔβγαλε τὶς κοινητοῖς του καὶ τιφοβόλησε στὸν ἀέρα, διὰς συνθήλετα νὰ κάνοντας στὴν Ἐλλάδα, διὰ τῶν ὑποδεχούνται ξένους. "Επειτα τὸ δέ τέλος τοῦ στρατηγοῦ Ξύδη, που συστήθη στὶς 19 'Απριλίου.

Ο στρατηγὸς Ρός τοδιψήξει τὸ γέρι καὶ τὸν συλλιπτήρα για τὸν θάνατο τοῦ ἀδελφοῦ του.

—Θά εἶμαστε εὐτιχησμένοι, διὸν οἱ "Ελληνες, διὰς συκονόμαστε μὲ τὸν διο τρόπο, ἀπάντησης ὁ γενναῖος φρουρωχὸς τῆς Τριπόλεως.

—Επιτυχίας κατόπιν στὴν πόλι. Συτίσω μᾶς ἀποινούσθε τὸ πλήνος τοῦ κόσμου καὶ τὰ παλληράρια.

Μᾶς ὥδηγησαν στὸ σπίτι τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Εσωτερικῶν, διὰν καὶ καταλύσαμε. Τὸ σπίτι αὐτὸς ἦταν ἀπὸ τὰ λίγα τοιχίκα κτίσια, πολὺ γλύντασαν ἀπὸ τὴν φωτιὰ τῶν Ελλήνων κατὰ τὴν άλωση τῆς Τριπόλεως.

Παντού, ἵπος ὅτιον τὸ βλέμμα μου γύρω, δὲν βλέπω παρὰ ἔσειτα. Αὐτὸς τὸ περίφημο τούρκικο σεράγι τῆς Τριπόλεως τὸ κατεδάφισαν οἱ "Ελληνες ἐκ θερέτρων. Δὲν ἀφῆσαν πέτρα πάνω στὴν λόστο τῆς ἔκδηλησεως πολὺ πλημμυροῦσα τὶς καρδεῖς τους. Γκρέμισαν μαζὶ μὲ τὸ σεράγι τοῦ Τούρκου Πασσα καὶ αὐτὸν τὸν γυναικονίτη, μέσα στὸν ὄπιον ζυνθόν, μακρινὰ ἀπ' τὰ μάτια τῶν ἀπίστον, μά καὶ τῶν ποτῶν τοῦ Μούλμεθ, ἡ λυγερόσωμες, ἡ ἀμυγδαλομάρτας, ἡ γυλιτεῖς καὶ ἐρωτάρικες χανονύμωσες. Μᾶ ὑπὲ καὶ ἡ χανούμ γλύντωσαν. Τὶς ἔσφαξαν σὰν τραγιά οἱ "Ελληνες πολεμισταί. Τὰ ἐρείπια είνε βαμμένα μὲ τὸ ἀδύον οἶμα τους...

Θύλερα ἐρείπια καὶ τὰ θαυμαστά λουτρά τοῦ σεραγιοῦ καὶ τὸ πε-

στὶς αἰθουσες, στὸν διαδρόμους, μέσα σὲ ἔκαστονάδες τρελλούς, ἡ δύντηνη Δαιμονιά, στὶς φοβερές της ἀγρυπνίες, στὸν ἐφιαλτικὸν ὕπνους της βγάζει τὴν ίδια κωφαγή τῆς νυχτικᾶς πον τρελλάρητης, τὴν γεμάτη φρίκη, τὴν κωφαγή αὐτῆ, ποὺ είνε σὰν μιὰ τύφι ἀδιστόπητη, σὰν μιὰ κατάρα ἐναντίον τῆς γροτᾶς, ποὺ τῆς πτοει για πάντα τὰ νειάτα της, τὰ ὄνειρά της, τὸ λογικό της!....

οἵμαντο τουρκικού τζαμιού. "Ολα αὐτά τὰ γιτία βρίσκονταν μέσα στὸν περίβολο τοῦ σεραγιοῦ, τὸ δύσιο κατελάμβανε τεράστιο χώρο.

Μᾶ δὲν ἐδέργανταν μόνον τὰ ἐλληνικὰ γιαταγάνια στὸ αἷμα τῶν κανονισμάτων. Πολλοὶ Τούρκοι ἔσφαξαν οἱ ίδιοι τὶς γυναίκες τους, γιὰ νὰ μὴ πέσουν στὰ χέρια τῶν ἀπίστον γκαιουροφίδων.

Μοι δηγυμήθηκαν σχετικώς, πόσ ένας πλύντος Τούρκος ἀρχοντας, βλέποντας πώς δὲν ἔπειρες, ἀπὸ τὸ λεπτό τον Ελλήνων ή ἀπὸ τὴν αγμαλωσία, τραβήξει το χαζάρι του καὶ ἔσφαξε τὶς γυναίκες του καὶ τὰ παινέμοφες κόρες του. "Επειτα ἔβαλε χέρι στὶς Τουρκάλες ὑπηρέτες του. "Άλλεις ἔσφαξε μὲν ἀλλές έτινεις...

Μᾶ ἀπὸ αὐτές, καθέλανταν νὰ πεδάνη, πήγε καὶ τύπωσε στὴν καρδονιανοθηκή. Ο Τούρκος ἔφασε παντοῦ νὰ τὴν βρῆ καὶ τέλος ἔφαται καὶ ὡς τὴν ἀποθήκη τῶν καρδονίων. Τὴν ἀνεκάλυψε ἀνάμεσα στὰ κάρδουνα, τὴν τριήσης ἔξι καὶ ἀδιαφορῶντα γιὰ τὸν θηρίον καὶ τὰς ἀκελέες της, τὴν σήκωσε ψηλά στὰ γερά τον ζέρων καὶ τὴν πετάξει μέσα στὶς φλόγες, γιατὶ τὸ σπίτι του είχε ἀρχίσει νὰ καγιέται. "Επειτα πήδησε καὶ ὡς ἰδούς πάντας τὸ φρούριο τοῦ σεραγιοῦ, προπιώντας τὸν φρούριο ἀπὸ τὸ θάνατο, ἀπὸ τὸν πάντες στὴν πλάτη της Τριπόλεως.

Μόνον τὰ τουρκικά νεκροταφεία τῆς Τριπόλεως στὸν πειράζανε οἱ "Ελληνες. "Η πόλης ἡδη κτίζεται ἐκ νέου. Μέσα ἀπὸ τὰ ἐρείπια τοῦ 1822 ξε προβάλλονται νέα σπίτια δόμου, πλατείες, κήποι.

Ἐπὶ Τουρκοκρατίας, η Τριπόλις, ὡς πρωτεύοντα τοῦ Μωραΐτη είχε 35—40 χιλ. καπούσων. "Εξ αὐτῶν μόνον ή 3 χιλ. ήσαν "Ελληνες. Οι ἄλλοι ήσαν Τούρκοι ή "Ελλήνες που ἀλλάζονταστησαν. Σήμερα η Τριπόλις ἔχει 15 χιλ. καπούσων, όλον "Ελλήνον, γιατὶ τὸ πάντα πήγωνται γιὰ τὴν ὑπηρετήτα τους, μᾶς καὶ τὴν παλληραριά τους. Τούρκοι καὶ τούς τον οι Μοραΐτες, ως εἰς καταράγνυν.

"Η φτηνότητα στὴν Τριπόλι ήταν η πολύτιμη αἴσιη εποχή αὐτῆς εἰς ἀράνταστη. Μὲ χίλια πολλάρια ἀγόραζες ἔνα πόντης τάξις σπίτι, μὲ κήπο, σὲ κεντρική θέση. "Επίσης τὸ πολύτιμα πετράδια, τὰ προεργάμενα ἀπὸ τὴν λεπτήσα πονήντες μετὰ τὴν ἀλοσή, πωλοῦνται καὶ σήμερα πάμφηντα. Πρὸ τριετίας μάλιστα τὰ μαργαριτάρια πουλιόντωνται μὲ τὴν όστα, σὰν νύσσαν... στραγάλια!....

Γύρω ἀπὸ τὴν πόλη ὑφίσεται τὸ μεγάλο καπόρο, τὸ διπότο χέριον κτίσει οἱ Τούρκοι, μὲ πόνηση καὶ κάρπης καὶ πονηστήστες.

Καὶ ὅμως τὸ πόστο αὐτὸς δὲν μπόρεσε ν' ἀνακάψῃ τὸν πόλιον τῶν Ελλήνων πολιορκητῶν κατὰ τὴν ἄλωση τῆς Τριπόλεως.

Σήμερα βρίσκονται πάνω σ' αὐτὸς πολλὰ καπόντα σιδερωμένα μετάλλια σὲ σωρών.

Οι Τούρκοι ἔχουν μεταδούσει στὸν "Ελληνας πολλά τοὺς ἐλαττώντα. Είναι δύστολο, π.χ., νὰ βρεῖς δέλιο λαό, ποὺ νὰ ἔχῃ νὰ χάνει τὸν καιρὸν του, πόσοι οἱ σύγχρονοι "Ελληνες. Χάνουν τὸν καιρὸν τους στὰ καφενεῖα, φιλαραρούντες, πίνουντες ναργιλέ, χασμώμενοι, ἀρεολογούντες.

"Απὸ τὸ ποτὸ δέ τὸ βρῶν κασσομεράνε. Κ' ἐπειδὴ δὲν ἔχουν καὶ τίποτα ἀλλο νὰ κάνουν, ἀργίζουν αὖτις τὶς ἐπτά, μόλις φέτη σχεδόν.... ἐπιστρέψεις!....

"Επιστρέψεις στὰ σπίτια τῶν φίλων τους, τὸν γνωστὸν τους, τὸν ἀρχόνταντα, τὸν ξένον.

"Ο Α ἐποκέπτεται τὸν Β, δ ὁ Β τὸν Γ, δ Γ τὸν Δ καὶ τοις ἐπερνάει η ἡμέρα τους μὲ κοινέστε καὶ καφεδάκι. "Επειδὴ ξέραμε τὴν σινήθειαν αὐτὴ τῶν Ελλήνων, σπρωκθήσαμε πρωτ—προι. Είμαστε βέβαιοι, πόσ θα δεχθαστε πολλές ἐπιστρέψεις καὶ ἐπομαστήριας γογγίδα—γογγί.

Τὸ δωμάτιο ποὺ μένανταν, δην ταστούμενο καὶ ζωγραφισμένο "Αγαποτίκα, πολλή ἀρμονικά, πολὺ ἔμφαση. Τὸ δεκάνιο τῶν Ελλήνων καὶ τὸ στρατηγείον της Τριπόλεως.

Μόλις πληνήσκαμε μὲ κριό, κρυπταλένιο νερό, μᾶς ἔφεραν σ' ἔνα μεγάλο δίσκο τὸν καφέ μας. Στὴν "Ελλάδα τὸ φρούριο πάντα στραγείων, "Αλέξανδρον τὸν καφέ τὴν ίδια στιγμή, τὸν βράζουν καλά καὶ τὸν σερβίουν. Μᾶς δύως μὲ τὸν καφέ, δέκανον διάφορα ματαράκια, κανελλογαρφάκια ίδιως, καὶ ἔτοι μὲ φόδρας μοσχοβιτά. Οι τούχοι ζωγραφισμένοι μὲ φόδρες καὶ ἀνθέμια.

Μόλις πληνήσκαμε μὲ κριό, κρυπταλένιο νερό, μᾶς ἔφεραν σ' ἔνα μεγάλο δίσκο τὸν καφέ μας. Στὴν "Ελλάδα τὸ φρούριο πάντα στραγείων, "Αλέξανδρον τὸν καφέ τὴν ίδια στιγμή, τὸν βράζουν καλά καὶ τὸν σερβίουν. Μᾶς δύως μὲ τὸν καφέ, δέκανον διάφορα ματαράκια, κανελλογαρφάκια ίδιως, καὶ ἔτοι μὲ φόδρα μοσχοβιτά έξαντα.

Τὸ πρωτὸν ἐκανίσμει καὶ ναργιλέ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : "Η συνέχεια.

